

Olița CÎNTEC

În registru comic-aluziv

Preocupat (excesiv) să fie mereu la modă, „periat“ de supuși cu interese pragmatice, un rege (oricare și de oriunde) ajunge să creadă, pentru că i se induce ideea, că goliciunea proprie e cea mai *trendy* ținută. Nimeni nu are curajul să-i spună adevărul, iar bruma de discernământ și câteva timide îndoieli regale sunt anihilate rapid de uimirea „admirativă“ a celor din jur, care nu mai conținesc cu exclamațiile. Dar regele e gol, și cineva ar trebui să-i spună! Aceasta e, schematizată, narațiunea din **Regele gol** al lui Evgheni Șvarț, basmul-parabolă pe care regizorul Cristian Pepino l-a lucrat cu echipa artistică de la Teatrul Tineretului din Piatra Neamț.

Valorificând în registru comic-aluziv povestea *Hainele noi ale împăratului*, textul lui Șvarț a interesat, încă de la data scrierii lui, în primul rând grație caracterului său subversiv. Atmosfera duplicitară de la curte, lipsa de verticalitate morală a sfătuitoarelor de la vârf, strădania lor ridicolă de a rămâne cu orice preț pe lista favoriților sunt trăsături definitorii pentru cercurile înalte ale Puterii din orice timp. Totalitar ori democratic. Parțial, așa se și explică interesul continuu pe care *Regele gol* îl stârnește, lucrarea rămânând în atenția oamenilor de scenă. Calitățile ei literar-teatrale au constituit, de asemenea, o motivație solidă. Construită pe niveluri de înțelegere, povestea e atât pe placul copiilor, care rămân la primul strat al textului, cât și al adulților, care pricep subtextele. Dacă punem la socoteală și comicul de situație abundent, atunci avem un orizont mai limpede, care explică interesul estetic de care se bucură *Regele gol* al lui Șvarț. De toate coordonatele acestea a ținut cont, probabil, și Cristian Pepino când a început colaborarea cu artiștii pietreni. Regizorul bucureștean a gândit spectacolul ca unul cu bătaie largă, care să fie accesibil mai multor categorii de vârstă. Aici se află, însă, și o capcană: străduindu-se să se adreseze tuturor, riscă să nu atingă pe cine trebuie. Copiii ar putea să nu guste poantele pentru maturi, iar maturii să considere facilă urmărirea unui basm scenic! Deși locul concluziei e la sfârșit, o s-o plasez totuși aici: spectacolul lui Pepino nu e unul desăvârșit, dar e unul agreabil. Te destinde, dar te și te învață ceva, ceea ce, din punctul meu de vedere, e o calitate importantă!

Conceput modern, ca un *musical* (păcat că actorii nu cântă *live*, deși ar fi putut-o face cu brio, adăugând un plus de vitalitate reprezentației!), cu o structură narativă secvențială, de tip scenariu de film, cu o componentă vizuală importantă, realizată prin animație multimedia, spectacolul are o durație adecvată. Cele circa 60 de minute cât durează trec firesc, nu ți se par, ca în cazul reprezentațiilor mediocre, dilatate într-o eternitate! Muzica este, întotdeauna, o cale sigură către sufletele spectatorilor. Coloana muzicală a lui Dan Bălan te prinde, numai că, judecată după standardele *musicalului*, are câteva curențe. Prima este caracterul ei eclectic. Lipsa unei unități stilistice e în defavoarea unității spectacolului, în egală măsură cu absența unui *hit*, obligatoriu după canoanele genului, care să-ți

răsună în urechi și după căderea cortinei, pe care să-l fredonezi prin casă și de care să nu poți scăpa.

După ce s-a impus ca un nume greu al animației tradiționale, Cristian Pepino s-a arătat interesat de animația multimedia. S-a specializat în această zonă foarte pe placul copiilor și adulților de azi, atât de buni prieteni cu televizorul și computerul. Și la *Regele gol*, componenta vizuală a montării mizează mult pe animația multimedia. O face bine, devenind utilă scenic din mai multe puncte de vedere. În principal, preluând din sarcinile scenografiei, sugerând prin imagine unde se petrece acțiunea, creând ambianță. În ciuda acestor plusuri, animația multimedia din *Regele gol* are și câteva minusuri. Ele țin în primul rând de partea tehnică a realizării lor. Există momente când siluetele virtuale trec prea rapid prin cadrul din fundal ori nu se disting, iar ca spectator nu ai timpul necesar să le percepi. Sunt contexte scenice în care suportul multimedia devine redundant, dublând prezența actorului, iar combinarea desenului animat ori a proiecției de tip film cu cea realizată pe computer nu se potrivesc întotdeauna.

Costumele Cristinei Pepino sunt încântătoare. Sofisticate, din materiale care dau foarte bine în luminile rampei (mătase, satin, dantele, piele, pene), caracterizându-și personajul, așa cum trebuie în scenografie, designul său vestimentar își face datoria scenică. Evident, curiozitatea numărul unu era legată de soluția plastică pentru momentul purtării „noilor” veșminte. Aici e o inexplicabilă ezitare: inițial, Regele rămâne îmbrăcat cu straiile obișnuite, pentru ca abia la final să apară „gol”, adică cu un costum de culoarea pielii, mulat, cu un exces de pilozi-tate într-o anumită parte a corpului!

Un lucru semnificativ pe care-l demonstrează această nouă producție este faptul că la Piatra Neamț există o echipă actoricească serioasă, solidă. Actorii știu să zică bine o replică, să așeze accente, cântă și dansează cu firesc, sunt, adică, interpreți cu care poți realiza mizanscene importante. Distribuția funcționează ca ansamblu, nu sunt fracturi valorice, tinerii se armonizează cu componenții mai experimentați ai trupei, iar noile achiziții par că s-au integrat din mers. Regele lui Tudor Tăbăcaru e un autocrat simpatic și un tată iubitor, care veghează atât asupra regatului, cât și asupra binelui fiicei sale. Victor Giurescu (*Baroana Olafson*) își face revenirea la rampă, după mai multă vreme, într-un travesti ce merită salutat. Nora Covali (*Iolanda*), Florin Mircea Jr. (*Ministrul sentimentelor intime*), Cezar Antal (*Ministrul modelor*), Dan Grigoraș (*Bufonul*), Loredana Grigoriu, Ecaterina Hâțu, Adina Suci (cele trei *Froilaine*), Dragoș Ionescu (*Jandarmul, Copilul cel fals*) sunt din structura de rezistență de la TT-ul nemțean, iar aici evoluează foarte bine. Noile achiziții sunt Andreea Gavrilu (*Esmeralda*), Matei Rotaru (Hans) și Horia Suru (*Jandarmul*), absolvenți 2007 ai Facultății de Teatru a Universității din Cluj-Napoca, descoperiți la Festivalul „Pledez pentru Tine(ri)” și încadrați aici. Sunt tineri cu potențial evident, care, priviți la rampă, arată că s-au acomodat bine în ansamblu.

Snobismul, dorința de a fi în vogă cu orice chip, de a fi vedetă chiar frizând caraghiosul, pericolul de a-ți pierde spiritul critic atunci când, ajuns într-o poziție de decizie, ți se măgulește orgoliul cu minciuni sunt subiecte actuale ale societății românești, pe care *Regele gol* al lui Șvarț le pune în discuție teatrală. Spectacolul realizat de Cristian Pepino e spumos, alert, antrenant. Merită urmărit. Spre meditație!